

Atléta

atléta

ki sohasem vágytál olvasni vagy írni

szépséges állat

a versemet én

aranyfényű hátadra rovom föl

sorról-sorra belételeválom

amíg csak meg nem érzed a furcsa bizsergést

a lapockád táján föl-lerohangáló

szavak hangyáit

a nap szavait s szavait a tiszta vizeknek

meg a csillagok és madarak szavait

miközben szép vágású szemed

szó szót követően

mélyebbre süpped sötét üregébe

tudd meg atléta én szánom a hátad

sajnálom szemedet

idegesen remegő orrcimpádat amely

sosem-érezett távoli illatot ízlel

de lásd be atléta csupán ez a gyógyír

s ez az igazság

Írásmagyarázat

Erősséget épített ellenem, és
körülvett méreggel és fáradsággal.
Sötét helyekre ültetett engem,
mint az örökre meghaltakat.
Körülkerített, hogy ki ne mehessek,
nehézzé tette láncomat...
(Jeremiás siralmi 3/5. 6. 7.)

Minden aképpen van ahogyan te sírtad el Jeremiás
Ezt mondhatom én is hisz az izzó vas alatt
Csak ember az ember

Csak ember Jeremiás

Csak ember az ember

Mert először az a kés fáj neki amit lapockája alá odadöftek
S csak azután fáj az a kés amit ő másokba döfött
mert ember az ember

Csak ember Jeremiás

Csak ember az ember

Először esztét vesztí a sötétben a kő-veremben
Majd attól vesztí esztét, hogy a mélyben sincs egyedül
Mert minden aképpen van ahogyan te sírtad el Jeremiás
Vagy Szíved szerint tisztességre tanítanád-c az embert

Vagy tán üdvöt kínálva neki gyógyítanád nyavalyáit
De hát csak ember az ember

Csak ember Jeremiás

Csak ember az ember

És a sivárság is éppen olyan ahogyan te sírtad el Jeremiás
Ám te csupán jajongani tudsz

és nem tudsz meghalni bizony

Hiszen ember vagy te is

Csak ember Jeremiás

Csak ember

Gitárkísérettel

Még fák vagyunk csak;
nem nőtt ki a lábunk
nem nyílik a szájunk
s kezünk fekete.

Fölöttünk bágyadt
felhők kígyóznak,
vérszínű kígyók; tűzvörös kígyók,
tűzsínű kígyók
mind.

Még por-hegy ölen
hallgatnak a csontok.
Kókadt denevérek
csüngnek tótágast:
messzi a fény.

Scjtjük-e végre,
hol kel föl a nap..?

Szél karma görbül.
Hallgatnak a
csontok.

Szél háta görbül.
Hallgatnak a
csontok.

A szél nckilódul
– s vissza se fordul.

Lassan először,
csöndben először –
lépni kezd, futamodna már –,
belefúlva a vágyba,
fenyegetve, zihálva,
könyörögve, vágyva,
égre kiáltva,
magát törve, forgácsot szórva,
egymaga reszket
ím, a gitár.

S érzed-e végre,
hogy benn az agyadban,
fémes hűrt
feszít a gitár..?

Mi szinte nem is vagyunk
már –

de talán leszünk még.

Lothár László fordításai

